

چیر دا نکا رُکھ

شاہ بلوط دے وڈے وڈے رُکھاں دے وچکار اک نکا جیہا چیر دا رُکھ وی سی۔ چیر دا رُکھ سوہنا سی پر خُش نہیں رہندا سی۔ اک راتی اوہ سوچدا پیا سی کہ بلوط دے پتر ساوے تے نرم نیں، پر میرے پتر سولاں وانگوں تکھے تے سخت نیں۔ ایس لئی چڑیاں بلوط دے رُکھاں تے اپنے آہلنے بناندیاں نیں، میری ٹیہنیاں تے نہیں۔ کاش میرے پتر وی ساوے تے نرم ہوندے۔ سویرے جدوں چیر سوں کے اٹھیا تے اوہدے پتر ساوے تے نرم ہو گئے سن۔ نکا چیر بڑا خُش ہویا۔ پر اپنے وچ اک بکری اوتھے اپڑ گئی۔ اوس نے چیر دے نرم نرم ساوے پتر ویکھے تے کجھ چروچ ای سارے پتر کھا گئی۔

وچارے چیر نوں بڑا دکھ ہویا، پر اور بکری نوں ڈک نہیں سی سکدا۔ اوس نے سوچیا 'کاش میرے پتر سونے دے ہوندے، بکری سونے دے پتر نہیں کھاندی'۔ دوچے دن جدوں اوہ جاگیا تے بڑا خُش ہویا کیونجو اوہدے سارے پتر سونے دے بن گئے سن۔

پر ہویا انج کہ اک چور اوتھے آیا تے سونے دے پتر توڑ کے لے گیا۔ سویرے جدوں چیر نے اپنیاں ٹنڈ منڈ ٹہنیاں ویکھیاں تے ڈاھڈا پریشان ہویا 'کیہ چنگا ہوندا جیکر میرے سارے پتر شیشے دے بنے ہوندے، شیشے دے پتر بکری کھاندی نہیں اے بندہ اوہدی چوری نہیں کردا'۔ اوہنے سوچیا۔

دوچے دن جدوں اوہ اٹھیا تے اوہدے سارے پتر شیشے دے ہو چکے سن۔ اوہناں تے سویر دی دھپ پیندی پئی سی تے اوہ دھپ وچ لشکاں مار رہے سن۔ نکے چیر نے تاڑی ماری "واہ! کڈھے سوہنے لگدے پئے نیں میرے پتر! اوس نے سوچیا۔

سارا دن پتر لشکدے رہے۔ دوپہر دے تیز چائن وچ اوہ نکه نکه سورج جاپدے پئے سن۔ شام دیاں بانگاں ویلے جدوں سورج تے اسمان رتے ہو جاندے نیں تے انج لگدا سی جیویں شیشے دے ہر پتر وچ اگ بلدی پئی اے۔

نکا چیڑ دا رکھ بڑا خوش سی۔

اوس راتیں تیز ہواواں جھلن لگیاں۔ شیشے دے پتر اک دوچے وچ وچن لگے تے وچ وچ کے ٹوٹے ٹوٹے ہو گئے۔ چیڑ دیاں ٹیہنیاں تے اک واری فیر اک وی پتر نہیں سن۔ چیڑ نے سوچیا 'سب توں ودھیا تے میرے سولاں وانگوں سخت پتے سن، نہ اوہنوں بکری کھا سکدی سی، نہ بندے چوری کردے سن، اتے نہ ای تیز ہوا اوہناں نوں توڑ پن سکدی سی۔ کاش کدھرے اوہ واپس آ جاو!' "

دوچی سویرے جدوں اوہ اٹھیا تے اوہدے پتر انج دے ای ہو گئے سن جیویں اوہ پہلاں ہوندے سن۔ سولاں وانگوں تکھے تے تیز۔

نکا چیڑ اپنے پرانے پتراں تے مل جان تے بڑا خوش ہویا۔ اوہنے مڑ فیر کدی کسے ہور طراں دے پتراں دی سدھر نہیں کیتی۔

اک پرانی انگریزی کہانی دا اُلٹھا تے تتّ